

fri for det Befvær, han tidligere havde af hans Hus, bliver fri for den Indſtrænkning, der paahvilede ham, at han ikke kunde bygge der. Ingen kan falde paa, at den Udfigtsberettigede ſkulde have Lov til at kræve Penges for det, og ſaaledes tror jeg ogsaa, det ſtiller ſig med denne Servitut. Hvis man virkelig kun er indſtrænket af Hensyn til Batteriet, tror jeg, at, i det Dieblit Batteriet flyttes, er Grunden med det Samme fri, og der er Ingenſomhelſt, der har Ret til at fordrø Erſtatingen derfor. Det er alſaa ogsaa et Punkt, ſom jeg vilde have ønsket, at de ærede Medlemmer allerede nu kunde have givet os Oplyſning om, og ſom det vilde have Interesſe ikke alene for os, men, ſom jeg antager, ogsaa for dem at faae nærmere grandſtet i et Udvalg. Dernæſt vil jeg med Hensyn til Erſtatingen, det Vederlag, ſom Staten ſkulde have havt, men ikke har ſaaet, ſige, at det tror jeg ogsaa vi trænge til adſkillige Oplyſninger om. Det eneſte Argument, jeg har hørt for, at Staten ſkulde kræve Vederlag for Opgivelsen af en Ret ſom den her omhandlede, er Henviſningen til Demarkationslinien og Loven derved, men jeg tror ikke, at de ærede Medlemmer, ſom have henviſt til Loven af 1867, have havt tilſtrækkelig Tid heller til at ſætte ſig ind deri, thi Grunden til, at der blev givet Erſtating, da Demarkationslinien blev ophævet, var ſlet ikke noget almindeligt Princip om, at, naar en ſaadan Byrde ophæves, ſkulde vi give Erſtating. Grunden til, at der blev krævet Erſtating, var den, at diſſe Huſeiere i ſin Tid, da Demarkationsindſtrænkningen blev paalagt, vare blevne holdte ſtadesløſe af Staten. (Rimeſtad: Antoges at være det). Ja, det blev da anført ſom Motiv for Loven, men det var da virkelig værd at faae at vide, hvorledes Analogien ſaa forholder ſig med Hensyn til denne Del af Drefund. Jeg antager ikke, at man der kan gjøre gjældende, at Cieren af denne Strimmel af Drefund i ſin Tid har ſaaet Erſtating eller er bleven holdt ſtadesløs, da denne Indſtrænkning blev paalagt, af den ſimple Grund, at Drefund ikke har nogen Cier, heller ikke denne Del deraf. Men ſelv om man nu vil ſe bort deraf, vil det ogsaa have en betydelig Interesſe for diſſe ſtore Summers Vedkommende, hvorom her tales, at faae Oplyſt, hvad den Ting kan være værd; men i ſaa Hendeende foreligger der allerede ſaa Meget, at de Herrer kunde have taget lidt mere Neb i Seilene, hvis de havde tænkt ſig noget mere om, thi naar der er talt om Arealer, ſom her overdrages, ſaa er jo da Spørgsmaalet aldeles ikke om Sligt eller overhovedet om at overdrage Nogetſomhelſt. Her er kun Tale om at have en Indſtrænkning, men ikke om Overdragelsen af nogen Formueret eller nogenſomhelſt Ret. Der afſtaas intet Areal, der er kun Tale om at have Indſtrænkninger, ſom paa en Maade kunne kaldes Servituter, uagtet det ikke er Servituter i egentlig privatretlig, for-

mueretlig Forſtand. Det er kun Indſtrænkninger af offentlig retlig, militær Natur. Kun dem er der Tale, om at have, og ſølgelig, naar der ſkulde spørges, hvad de ere værd, er det ikke Grundenes Værdi, der spørges om, men den Værdi, det har for diſſe Grunde, at denne Indſtrænkning falder bort, og ville vi ſaa vende tilbage til Demarkationslinien, antager jeg, at det ærede Medlem maatte veed, at det var ingenlunde Erſtating for den hele Værdi, der blev givet, men kun Halvdelen af den Værdi, ſom Taxationskommiſſionen ſkjønnede, at Grundene havde havt, blev paalagt ſom Erſtating. Alſaa, naar de Herrer komme til diſſe Millioner, maa de i alt Fald ſlaa det Halve af, ſaaſtremt de ville benytte Analogien fra Demarkationsloven. Men ſaa er der een Ting til, de muligen have overſet, og det er, at Erſtatingen blev kun krævet af de Private, men ikke af Andre; den blev f. Ex. ikke krævet af Blindeinſtitutet eller Døvsſummeinſtitutet, ja, ikke engang af rent kommunale Inſtituter ſom Kommunehospitalet. Kommunehospitalet betalte ikke Noget i Erſtating, Kommunen betalte ikke Noget for Vandværſenets Filtre, ja, et rent privat ſelskab ſom Jernbanefeltbetet betalte ikke Noget for Jernbanegaarden. Nu forekommer det mig aldeles klart, at, ſelv om man vil tage Analogien deraf og ſtøtte ſig paa Principerne i denne Lov, der jo have Rigsdagens Sanction, vilde man albrig kunne komme til at tage Erſtating af Hanneværſenet for Ophævelsen af Indſtrænkningen. Hvis det Spørgsmaal havde ligget for i 1867, føler jeg mig overbevist om, at Hanneværſenet vilde have været et af de Inſtituter, der vare blevne undtagne fra at give Erſtating. Men, ſom ſagt, her er ikke ſaa ſaa Ting, ſom det kunde være intereſſant at faae bragte paa det Reue, og jeg ſkulde derfor meget ønske, at ikke de Herrer af deres mulige Vederlag, hvis de lide et ſaadant paa deres nærværende Forſlag, ville lade ſig afſtrække fra at behandle denne Sag videre; thi jeg tror, at der kan være mange gavnlige Ting at faae Oplyſning om, og ſom ogsaa de Herrer kunde faae Gavn af. Een Ting vil jeg dog forvare mig imod, og det er, at vi Andre ved vor Afſtemning ſkulde gaa imod dette Thing; det forſtaar jeg aldeles ikke. At dette, at der var et Flertal paa 1 Stemme for en vis Afgjørelſe, ſkulde paalægge os Andre, der vare imod denne Afgjørelſe, en vis Forpligtelſe til at forandre vor Stilling, det begriber jeg ikke. Det ærede Medlem fra Seire (Holſtein-Ledreborg) kan ſtundom være ſaa fin, at det bliver alſfor fint. Nei, vi forlange ikke, at de Herrer, der have en vis Overbeviſning, ſom de fulgte ved 3die Behandling, ſkulde forandre den. Nei, ſtem de Herrer, ſom de gjorde dengang. Men vi tillade os ogsaa at ſtemme ſom dengang, og lad os ſaa ſe, hvad Udfaldet bliver. Vi have ikke nogenſomhelſt Grund til at forandre vor Afſtemning; thi det ærede Medlem vil dog